

แนวทางการทำงาน
เพื่อสร้างความยั่งยืนการทำ

ประมงขนาดเล็ก

สู่การสร้าง ความมั่นคงด้าน
อาหารและขจัดความยากจน

แนวทางการทำงาน
เพื่อสร้างความยั่งยืนการท่า

ประมงขนาดเล็ก

สู่' การสร้าง ความมั่นคงด้าน
อาหารและขจัดความยากจน

แนวทางการขับเคลื่อนตามความสมัครใจเพื่อสร้างหลักประกัน ความยั่งยืนประมงขนาดเล็ก บริบทของความมั่นคงด้านอาหารและ การขจัดความยากจน

โดย องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ

องค์กรร่วมในการจัดทำ:

ICSF

บรรณาธิการ: เรวดี ประเสริฐเจริญสุข

คณะผู้จัดทำ:

วิโชคศักดิ์ รัตนศักดิ์ไพรี

เกศินี แก้วนเจริญ

วารารรณ์ เกตจินดา

รัชนิวรรณ รัตนชาติ

ภาพประกอบ: ชิดชนก หวงวงศ์ศรี บินลี! โปรดักส์ชั้นเฮาส์

ออกแบบรูปเล่ม: สมใจ สิงห์สา

จัดทำโดย

มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

พิมพ์ครั้งแรก: มกราคม 2558

จำนวน 1000 เล่ม

สนับสนุนการจัดพิมพ์โดย: International Collective in Support of Fish workers (ICSF)

เจ้าของ: มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

86 ซอย 110 (สนธิวัดฉนวนแยก 2) ถนนลาดพร้าว แขวงพลับพลา เขตวังทองหลาง กทม. 10310

โทรศัพท์: +662-9353-560, +662-9353-561

โทรสาร: +662-9352-621

Email: sdffthai@gmail.com

Website: www.sdffthai.com

Facebook: [sdffthai](https://www.facebook.com/sdffthai)

คำนำ

แนวทางการขับเคลื่อนตามความสมัครใจ เพื่อสร้างหลักประกันความยั่งยืนประมงขนาดเล็กในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารและการจัดความยากจน ได้รับฉันทานุมัติอย่างเป็นทางการโดยประเทศสมาชิกขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (United Nations Food and Agriculture Organization) ในเดือนตุลาคม 2557 แนวทางในเรื่องดังกล่าวเป็นผลจากการขับเคลื่อนที่มีประวัติยาวนานในการต่อสู้ของขบวนการประมงขนาดเล็กทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย เพื่อให้ได้มีการศึกษาอย่างเป็นทางการในสถานะและบทบาทของประมงขนาดเล็กที่มีความสำคัญต่อการสร้างความมั่นคงทางอาหาร การสร้างความมั่นคงต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งมีบทบาทสำคัญในการปกป้องอนุรักษ์พื้นฟูระบบนิเวศและการรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายของทรัพยากรทะเลและชายฝั่งธรรมชาติ ที่ผ่านมากลุ่มคนดังกล่าวได้เผชิญปัญหาการดำรงชีวิตและไม่ได้รับการใส่ใจอย่างจริงจัง และไม่เป็นที่ธรรม

กรอบแนวทางนี้ได้รับการพัฒนาโดยอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมและปรึกษาหารือกันระหว่างผู้แทนชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก องค์กรภาคประชาสังคม รัฐบาล องค์กรระดับภาค และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ หลังจากนั้น ในเวทีปรึกษาหารือทางวิชาการขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ ก็ได้ทบทวนแนวปฏิบัติ โดยคำนึงถึงข้อพิจารณาและหลักการที่สำคัญอย่างกว้างขวาง รวมถึงความเสมอภาคและการไม่เลือกปฏิบัติ การมีส่วนร่วมและการให้ทุกฝ่ายเข้ามาร่วมด้วย ความน่าเชื่อถือและการใช้หลักกฎหมาย และหลักการที่ว่าสิทธิมนุษยชนทวนปฏิบัติเหล่านี้เสริมต่อหลักปฏิบัติด้านจริยธรรม เพื่อการหาประมงอย่างรับผิดชอบและกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องด้วย โดยองค์กรผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากคือ International Collective in Support of Fish workers (ICSF) ซึ่งเป็นหนึ่งในองค์กรชั้นนำของภาคประชาสังคมที่มีส่วนในการกำหนดแนวทางนี้และองค์กรชาวประมงขนาดเล็กทั่วโลก โดยแนวทางเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นทางการโดย FAO/สหประชาชาติ เพื่อเป็นเกียรติแก่นางสาวจันดริกา ชาร์มา เลขาธิการบริหารของ ICSF ซึ่งอุทิศตนทำงานอย่างไม่มีรู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อให้ชีวิตของแรงงานในภาคการประมงทั่วโลกดีขึ้น และเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญอย่างไม่สามารถประเมินค่าได้ในการกำหนดแนวทางปฏิบัติเหล่านี้ และเธอได้หายสาบสูญไปในเที่ยวบิน MH370 ของสายการบินมาเลเซียแอร์ไลน์ เมื่อเดือนมีนาคม 2557 ในขณะที่เดินทางไปพุดคุยให้มีการการสนับสนุนแนวทางนี้

เกริ่นนำ

แนวทางการทำงานกับชาวประมงขนาดเล็ก ได้รับการพัฒนาเพื่อเพิ่มเติมกรอบจรรยาบรรณการทำการประมงที่รับผิดชอบ ขององค์การอาหารและการเกษตรของสหประชาชาติ (FAO) ได้ให้ความสำคัญในการทำงานกับกลุ่มประมงพื้นบ้าน ซึ่งเป็นการทำประมงขนาดเล็ก ที่ใช้เครื่องมือหลากหลายชนิดทำการประมงแบบเฉพาะเจาะจง ในการจับสัตว์น้ำตามฤดูกาล และเมื่อกล่าวถึงประมงขนาดเล็ก ก็จะมีคามหมายครอบคลุมทุกกิจกรรมตามห่วงโซ่คุณค่าอาหารทั้งก่อนและหลังการจับทรัพยากรสัตว์น้ำ รวมทั้งให้ความสำคัญในบทบาทของทั้งชายและหญิงในการดำเนินกิจกรรม

ประมงขนาดเล็กมีส่วนร่วมการสร้างผลผลิตสัตว์น้ำมากคือประมาณครึ่งหนึ่งของผลผลิตสัตว์น้ำโดยรวมที่จับได้ทั่วโลก อีกทั้งยังสร้างและทำให้เกิดการจ้างงานถึงร้อยละ 90 ในภาคแรงงานของโลก ส่วนแรงงานประมงก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของประมงขนาดเล็ก นอกจากนี้ยังมีแรงงานในอีกหลากหลายบทบาทหรือรูปแบบงานในภาคการประมงที่มีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับสถานที่

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมงส่วนใหญ่ เป็นกิจกรรมในระดับครอบครัวและระดับชุมชน โดยภาพรวมชุมชนชาวประมงส่วนใหญ่ยังคงเป็นกลุ่มคนชายขอบ การสร้างหลักประกันและการเพิ่มการมีส่วนร่วมของการประมงขนาดเล็ก ถือเป็นประเด็นที่ท้าทาย ด้วยยังมีข้อจำกัดมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัญหาความยากจนในกลุ่มประมงขนาดเล็ก ซึ่งปัญหาในเรื่องความยากจนนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องและมีรากฐานที่ซับซ้อน เกี่ยวข้องในหลายหลายมิติ แนวทางการทำงานกับประมงขนาดเล็กนี้ เป็นผลมาจากการปรึกษาหารือ และการมีส่วนร่วมจากกลุ่มพหุภาคีที่จากหลากหลาย รวมทั้งชาวประมงขนาดเล็กทั่วโลก บนหลักการและ มาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน

ส่วนที่ ๑ บทนำ

1. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของแนวทางการทำงานชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้มั่นใจว่า ประมงขนาดเล็กจะได้รับการสนับสนุน สร้างความมั่นคงด้านอาหาร ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการอนาคตทางเศรษฐกิจและสังคมของโลก จนนำไปสู่การปรับปรุงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมของประมงพื้นบ้าน และประมงขนาดเล็ก และบรรลุผลการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน

แนวทางการทำงานในขั้นตอนนี้ ควรเพิ่มความตระหนักของประชาชนเกี่ยวกับบทบาทการมีส่วนร่วมและมีศักยภาพของการทำประมงขนาดเล็ก ซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวจะบรรลุผลโดยการรับรองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของประมงพื้นบ้านและประมงขนาดเล็ก ให้มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจและรับผิดชอบในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน รวมทั้งให้ความใส่ใจกลุ่มชายขอบเป็นพิเศษ

2. ลักษณะและขอบเขต

- ▶ แนวปฏิบัตินี้นำไปใช้ได้โดยสมัครใจ โดยนำไปประยุกต์ใช้กับการทำประมงขนาดเล็กได้ทุกบริบท แม้จะมีขอบเขตกว้างๆ แต่ก็เน้นกับความต้องการของประเทศที่กำลังพัฒนา
- ▶ เหมาะสมสำหรับการทำประมงขนาดเล็กทั้งในทะเลและน้ำจืด
- ▶ มุ่งไปที่ประเทศที่เป็นและไม่เป็นสมาชิกขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ในทุกระดับของรัฐ องค์การระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค ระหว่างประเทศ และระหว่างรัฐบาล และภาคประมงขนาดเล็ก (ชาวประมงแรงงานในภาคประมง ชุมชนของพวกเขา ผู้นำตามประเพณีและวัฒนธรรม องค์การวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง และองค์กรประชาสังคม) สถาบันวิจัยและวิชาการ ภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และทุกส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาคประมง การพัฒนาชายฝั่งและชนบท และการใช้สิ่งแวดล้อมทางน้ำ
- ▶ ยอมรับความหลากหลายของการทำประมงขนาดเล็ก ไม่ให้นิยามมาตรฐานของการทำประมงขนาดเล็ก แนวปฏิบัตินี้มีความเหมาะสมเป็นพิเศษต่อการทำประมงขนาดเล็กเพื่อยังชีพ และชาวประมงที่มีความเปราะบาง เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือในการประยุกต์ใช้แนวปฏิบัติ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องให้มั่นใจว่า กิจกรรมใดและผู้ดำเนินการรายใดที่ถือว่ามิขนาดเล็ก และต้องค้นหาว่ากลุ่มใดที่มีความเปราะบางและเป็นกลุ่มคนชายขอบต้องได้รับความใส่ใจเพิ่มขึ้น และเน้นวัตถุประสงค์ที่ตอบสนองในหลายระดับ เพื่อเสียงของทั้งชายและหญิงจะได้รับฟัง และให้ทุกฝ่ายสนับสนุน และมีส่วนร่วมในกระบวนการดังกล่าวอย่างเหมาะสม
- ▶ แนวปฏิบัติควรมีการแปลและประยุกต์ใช้ตามระบบกฎหมายและสถาบันของประเทศ

3. หลักการและแนวทาง

หลักการแนวทางการทำงานตั้งอยู่บนหลักการด้านสิทธิมนุษยชนสากล กรอบบรรทัดฐานการทำการประมงที่รับผิดชอบ หลักการปฏิบัติการด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน ทั้งนี้ใส่ใจเป็นพิเศษกับกลุ่มเปราะบางและคนชายขอบ และความจำเป็นในการสนับสนุนการก่อให้เกิดความก้าวหน้าของสิทธิในการอาหารที่เพียงพอ หลักการเหล่านี้รวมถึง: สิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรี; การเคารพในวัฒนธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ; ความเสมอภาคและความเท่าเทียมของเพศที่แตกต่าง; การปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วม; หลักนิติธรรม ความโปร่งใส ความรับผิดชอบ; เศรษฐกิจสังคม และการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม แนวทางการทำงานแบบองค์รวมและการบูรณาการ ความรับผิดชอบต่อสังคม ความเป็นไปได้และมีชีวิตทางสังคมและเศรษฐกิจ

4. ความสัมพันธ์กับเครื่องมือระหว่างประเทศอื่นๆ

- ▶ แนวทางเหล่านี้ควรจะตีความและนำไปใช้ให้สอดคล้องกับสิทธิและภาระผูกพันที่มีอยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศและต่างประเทศ และมีการคำนึงถึงภาระผูกพันภายใต้ความสมัครใจในระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศที่ใช้บังคับ
- ▶ แนวทางเหล่านี้อาจถูกนำมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข และสร้างแรงบันดาลใจทบทวนบัญญัติกฎหมายและกฎระเบียบใหม่หรือเสริม แต่ไม่มีอะไรในแนวทางที่ควรจะอ่านเป็นการจำกัด หรือบั่นทอนสิทธิใดๆ หรือภาระผูกพันที่รัฐอาจจะอยู่ภายใต้กฎหมายต่างประเทศ

ส่วนที่ 2 การทําประมงอย่างรับผิดชอบและการพัฒนาที่ยั่งยืน

5. ธรรมชาติของการถือครองที่ดินและการบริหารจัดการทรัพยากร

- ▶ แนวปฏิบัติที่ดีจะต้องมีการใช้ความหลากหลายทางชีวภาพและทรัพยากรธรรมชาติอย่างรับผิดชอบและยั่งยืน เพื่อตอบสนองความต้องการด้านการพัฒนาและสิ่งแวดล้อมของชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
- ▶ สนับสนุนการกระจายประโยชน์ที่ได้รับจากการบริหารจัดการการประมงและระบบนิเวศอย่างรับผิดชอบอย่างเท่าเทียมกัน และเกิดประโยชน์ต่อชาวประมงทั้งชายและหญิง

ธรรมชาติที่รับผิดชอบด้านการถือครองที่ดิน

- ▶ ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กจำเป็นต้องได้รับสิทธิในการถือครองทรัพยากรที่เป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมที่ดี การดำรงชีวิต และการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ▶ คำว่า “สิทธิในการถือครอง” ใช้ตามแนวปฏิบัติว่าด้วยธรรมชาติการถือครองที่ดิน การทำประมง และป่าไม้ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารอย่างรับผิดชอบโดยสมัครใจ
- ▶ เป็นหลักสำคัญในการทำให้สิทธิมนุษยชน ความมั่นคงทางอาหาร การจัดความยากจน
- ▶ ควรให้หลักประกันว่า ชาวประมงขนาดเล็ก แรงงานในภาคประมง และชุมชนของพวกเขา มีสิทธิในการถือครองทรัพยากรประมง
- ▶ ควรรับรอง เคารพ และคุ้มครองสิทธิในการถือครองตามกฎหมายในทุกรูปแบบ โดยคำนึงถึงสิทธิตามวัฒนธรรม ทรัพยากรทางน้ำ และที่ดินและพื้นที่ทำประมงขนาดเล็ก

- ▶ รัฐควรรับรองบทบาทของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก และชนพื้นเมืองในการฟื้นฟู อนุรักษ์ คุ้มครอง และร่วมบริหารจัดการระบบนิเวศน์ทางน้ำและชายฝั่ง
- ▶ ก่อนการดำเนินโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ ที่อาจส่งผลกระทบต่อชุมชนชาวประมงเล็ก รัฐและฝ่ายอื่นๆ ควรพิจารณาผลกระทบทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม
- ▶ รัฐควรสนับสนุนให้ชุมชนและชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงประชาชนผู้เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ ได้เข้าถึงองค์กรทางกฎหมายและฝ่ายปกครอง ที่ยุติธรรมและมีทักษะความสามารถ

การบริหารจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน

- ▶ รัฐและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการประมง ควรกำหนดมาตรการเพื่อการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน และสร้างหลักประกันให้เกิดพื้นฐานทางนิเวศน์เพื่อการผลิตอาหาร
- ▶ ทุกฝ่ายควรรับรองว่าสิทธิและความรับผิดชอบมาพร้อมกัน สิทธิการถือครอง ต้องได้สมดุลกับหน้าที่ และสนับสนุนการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน
- ▶ รัฐควรเอื้ออำนวย ฝึกอบรม และสนับสนุนชุมชนชาวประมงขนาดเล็กให้มีส่วนร่วมและรับผิดชอบการบริหารจัดการทรัพยากรที่พวกเขาพึ่งพาเพื่อการดำรงชีวิต
- ▶ รัฐควรให้หลักประกันในการสร้างหรือส่งเสริมระบบการติดตาม การควบคุม และการเฝ้าระวังที่ใช้ได้และเหมาะสมกับการทำประมงขนาดเล็ก
- ▶ รัฐและผู้ทำประมงขนาดเล็ก ควรส่งเสริมและสนับสนุนบทบาทและการมีส่วนร่วมของชายและหญิง
- ▶ หากมีประเด็นการข้ามพรมแดนรัฐที่เกี่ยวข้องควรทำงานร่วมกันเพื่อสร้างหลักประกันว่า สิทธิการถือครองของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กจะได้รับการคุ้มครองและคุ้มครอง
- ▶ รัฐควรหลีกเลี่ยงนโยบายและมาตรการทางการเงินที่อาจมีส่วนให้มีการทำประมงเกินขอบเขต

6. การพัฒนา สังคม, การจ้างงาน และงานที่มีคุณค่า

- ▶ พิจารณาถึงแนวทางบูรณาการ ระบบนิเวศ และองค์รวมในการบริหารจัดการและการพัฒนาการทำประมงขนาดเล็ก
- ▶ รัฐควรส่งเสริมการลงทุนในการพัฒนาบุคลากร
- ▶ รัฐควรส่งเสริมการคุ้มครองความมั่นคงทางสังคมสำหรับแรงงานในภาคประมงขนาดเล็ก
- ▶ รัฐควรสนับสนุนการพัฒนาและการเข้าถึงบริการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับชุมชนชาวประมง
- ▶ รัฐและผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ ควรสนับสนุนหรือการพัฒนาโอกาสการสร้างรายได้เสริมและรายได้ทางเลือก
- ▶ รัฐและทุกฝ่ายควรสร้างเงื่อนไขให้กับผู้ชายและผู้หญิงในชุมชนชาวประมงขนาดเล็กให้จัดปลาและทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมง
- ▶ ควรเข้าใจ คุ้มครอง และเคารพบทบาทของชาวประมงผู้อพยพและแรงงานประมงในการทำประมงขนาดเล็ก
- ▶ รัฐควรรับรู้และแก้ไขสาเหตุและผลของการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของชาวประมง และมีส่วนในการสร้างความเข้าใจประเด็นข้ามแดน
- ▶ รัฐควรจัดให้มีการเข้าถึงโรงเรียนและการศึกษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนประมง
- ▶ ทุกฝ่ายควรเห็นความสลับซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความปลอดภัยในท้องทะเล

7. ข้อมูลจาก ผลการทำประมง และการค้า

- ▶ ทุกฝ่ายควรยอมรับบทบาทภาคหลังทำประมงขนาดเล็ก เพราะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในห่วงโซ่มูลค่า ดังนั้นควรให้หลักประกันว่า ผู้ทำงานหลังการทำประมงนั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้หญิง หรือคนที่เปราะบาง และกลุ่มคนชายขอบจะได้เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจ
- ▶ ทุกฝ่ายควรยอมรับบทบาทของผู้หญิงในภาคหลังการทำประมง และควรสนับสนุนส่งเสริมเพื่อเอื้ออำนวยให้มีส่วนร่วมของผู้หญิงในการทำงาน
- ▶ รัฐควรส่งเสริม จัดหา และช่วยเสริมการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างองค์กร และการพัฒนาศักยภาพตามความเหมาะสม
- ▶ รัฐและพันธมิตรการพัฒนาควรยอมรับ รูปแบบองค์กรชาวประมงและแรงงานภาคประมงตามประเพณี และส่งเสริมการพัฒนาองค์กร และศักยภาพของพวกเขาอย่างเต็มที่ในทุกระยะของห่วงโซ่มูลค่า เพื่อเพิ่มพูนรายได้และความมั่นคงในอาชีพของตนตามกฎหมายของประเทศ สนับสนุนให้มีการจัดตั้ง และพัฒนาสหกรณ์องค์กรวิชาชีพของภาคประมงขนาดเล็ก และโครงสร้างองค์กรอื่นๆ รวมถึงกลไกการตลาด
- ▶ ทุกฝ่ายควรหลีกเลี่ยงความสูญเสียและของเหลือทิ้งหลังการทำประมง และแสวงหาหนทางในการเพิ่มมูลค่า
- ▶ รัฐควรเอื้ออำนวยให้เข้าถึงตลาดท้องถิ่น ในประเทศ ภูมิภาค และระหว่างประเทศ และส่งเสริมการค้าที่เท่าเทียมและไม่เลือกปฏิบัติสำหรับผลผลิตประมงขนาดเล็ก

- ▶ รัฐควรให้ความสนใจต่อผลกระทบของการค้าปลาและผลผลิตจากปลาระหว่างประเทศ และผลกระทบของการบูรณาการแนวตั้งต่อชาวประมงขนาดเล็ก แรงงานภาคประมง และชุมชนของพวกเขา
- ▶ รัฐ ผู้กระทำการประมงขนาดเล็ก และผู้กระทำอื่นๆ ในห่วงโซ่มูลค่า ควรยอมรับว่า ประโยชน์จากการค้าระหว่างประเทศควรมีการจัดสรรกันอย่างยุติธรรม
- ▶ รัฐควรรับเอานโยบายและขั้นตอน รวมถึงการประเมินสิ่งแวดล้อม สังคมและด้านอื่น ๆ ตามความเหมาะสม
- ▶ รัฐควรช่วยให้มีการเข้าถึงตลาดและข้อมูลทางการค้าทั้งหมดอย่างเหมาะสม สำหรับผู้มีส่วนได้เสียในห่วงโซ่มูลค่าการทำประมงขนาดเล็ก

8. ความเสมอภาคทางเพศ

- ▶ ทุกฝ่ายควรยอมรับว่าความเสมอภาคทางเพศเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่ต้องทำให้เกิดขึ้น
- ▶ รัฐควรดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้กฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และปฏิบัติตามความตกลงที่เกี่ยวข้องซึ่งรัฐเป็นภาคีสมาชิก
- ▶ ทุกฝ่ายควรยอมรับว่าความเสมอภาคทางเพศเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่ต้องทำให้เกิดขึ้น
- ▶ รัฐควรกำหนดนโยบายและกฎหมายเพื่อก่อให้เกิดความเสมอภาคทางเพศ และปรับกฎหมาย นโยบายให้สอดคล้อง
- ▶ ทุกฝ่ายควรสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีความสำคัญที่ติกว่า และเหมาะสมต่องานที่ผู้หญิงทำในการทำประมงขนาดเล็ก

9. ความเสี่ยง ภัยพิบัติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ

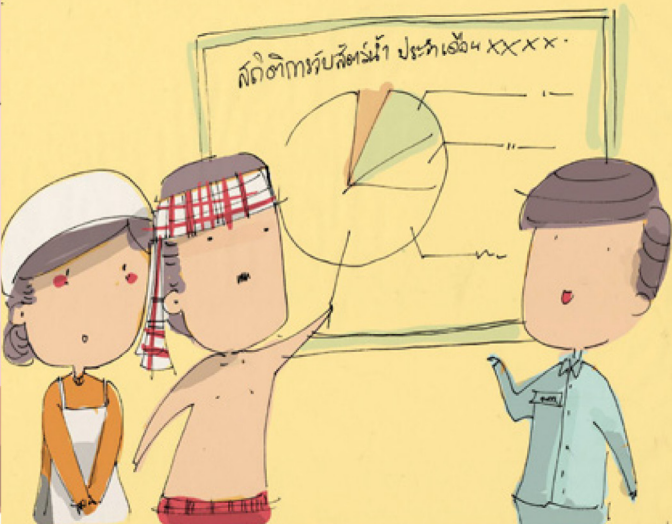
- ▶ รัฐต้องเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและดำเนินการตามกรอบอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งสหประชาชาติ โดยคำนึงถึงเอกสารผลการประชุมริโอบวก 20 ในหัวข้อ “ขนาดที่เราต้องการ”
- ▶ รัฐควรพัฒนานโยบายและแผนเพื่อแก้ไขการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในภาคการประมง โดยเฉพาะยุทธศาสตร์เพื่อการปรับตัวและการแก้ไขปัญหา รวมถึงการสร้างควมยืดหยุ่น
- ▶ ทุกฝ่ายควรยอมรับแนวทางการบูรณาการและองค์รวม รวมถึงการร่วมมือข้ามภาคส่วนแก้ไขปัญหาความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- ▶ รัฐควรพิจารณาให้ความช่วยเหลือและการสนับสนุนชุมชนทำประมงขนาดเล็กที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศหรือภัยพิบัติ
- ▶ ทุกฝ่ายควรส่งเสริมบทบาทของการทำประมงรายย่อยในความพยายามที่จะเชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- ▶ รัฐควรพิจารณาช่วยให้ชาวนชาวประมงรายย่อยได้มีการเข้าถึงเงินทุนเพื่อการปรับตัวที่โปร่งใส

ส่วนที่ 3 การสร้างหลักประกันสภาพแวดล้อม ที่เจือจางและการสนับสนุนการปฏิบัติ

10. นโยบาย การเชื่อมโยง กับสถาบัน การประสานงาน และความร่วมมือ เปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ

- ▶ รัฐควรยอมรับถึงความจำเป็นและการทำงานที่มุ่งให้เกิดนโยบายที่สอดคล้องกัน เช่น กฎหมายของประเทศ กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ รวมถึงกฎหมายและความตกลงที่เกี่ยวข้องกับชนพื้นเมือง นโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ นโยบายพลังงาน การศึกษา สาธารณสุข และนโยบายชนบท การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม นโยบายด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ นโยบายด้านแรงงานและการจ้างงาน นโยบายการค้า นโยบายด้านการบริหารจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติ และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ การจัดสรรการเข้าถึงการทำประมง
- ▶ รัฐควรพัฒนาและใช้แนวทางการวางแผนเชิงพื้นที่ รวมถึงการวางแผนเชิงพื้นที่ที่ผืนแผ่นดินและท้องทะเลตามความเหมาะสม
- ▶ รัฐควรกำหนดมาตรการเฉพาะ เพื่อให้หลักประกันการประสานนโยบายที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของท้องทะเลและแหล่งนันทนาการผืนแผ่นดิน และระบบนิเวศ
- ▶ รัฐควรให้หลักประกันว่า นโยบายการประมงจะนำเสนอวิสัยทัศน์ระยะยาว เพื่อการทำประมงรายย่อยอย่างยั่งยืน และขจัดความหิวโหยและความยากจน
- ▶ ผู้มีส่วนได้เสียในการทำประมงรายย่อยควรส่งเสริมการร่วมมือกัน ระหว่างสมาคมวิชาชีพ ความถึงสหกรณ์การประมง และองค์กรภาคประชาสังคม
- ▶ รัฐควรยอมรับว่าโครงสร้างธรรมาภิบาลในท้องถิ่น
- ▶ รัฐควรส่งเสริมความร่วมมือเพิ่มขึ้นระหว่างประเทศ ภูมิภาค และอนุภูมิภาค ในการสร้างหลักประกันเพื่อการทำประมงอย่างยั่งยืน

11. ข้อมูล การวิจัยและ การสื่อสาร

- ▶ รัฐควรสร้างระบบการเก็บข้อมูลสถิติด้านการประมง รวมถึงสถิติด้านระบบนิเวศน์สำหรับการตัดสินใจในเรื่องการบริหารจัดการอย่างยั่งยืน
- ▶ ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายและชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก ควรเห็นความสำคัญของการสื่อสารและข้อมูล ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ
- ▶ รัฐควรพยายามป้องกันการทุจริต โดยเฉพาะด้วยการเพิ่มความโปร่งใส การแสดงความน่าเชื่อถือในการตัดสินใจ
- ▶ ทุกฝ่ายควรให้หลักประกันว่า ความรู้ วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีปฏิบัติของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงชนพื้นเมือง จะได้รับการยอมรับ
- ▶ ทุกฝ่ายควรส่งเสริมให้มีข้อมูล ช่องทางถ่ายทอดและการแลกเปลี่ยนข้อมูล
- ▶ หากเป็นไปได้ รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ควรให้หลักประกันว่า จะมีเงินทุนสำหรับการวิจัย
- ▶ รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมการวิจัยสภาพการทำงาน รวมถึงแรงงานอพยพด้านประมงและแรงงานในภาคประมง

12. การพัฒนากำลังการผลิต

- ▶ ความสามารถในการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทำควรจะเพิ่มขึ้น รัฐและฝ่ายต่าง ๆ ควรส่งเสริมศักยภาพของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กเพื่อช่วยพวกเขาให้มีส่วนในกระบวนการตัดสินใจ เพื่อให้เกิดผลตามนี้ ควรให้หลักประกันว่า องค์ประกอบต่างๆ ที่มีความหลากหลายในภาคประมงขนาดเล็ก จะมีผู้แทนเข้าร่วมในการกำหนดโครงสร้างผู้แทนทางกฎหมาย ตามหลักประชาธิปไตย และควรให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อความจำเป็นในการทำงาน เพื่อการมีส่วนร่วมที่เสมอภาคกันของผู้หญิงในโครงสร้างดังกล่าว
- ▶ รัฐควรจัดให้มีการเสริมสร้างศักยภาพชาวประมงขนาดเล็ก เพื่อให้การทำประมงขนาดเล็กได้ประโยชน์จากโอกาสทางตลาด
- ▶ พัฒนาขีดความสามารถควรเป็นกระบวนการที่สองทาง คือ การพัฒนาศักยภาพจากพื้นฐานขององค์ความรู้และทักษะที่มีอยู่ สนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อจัดให้มีเส้นทางการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและเหมาะสม ตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละคน ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง กลุ่มคนที่เปราะบาง และกลุ่มคนชายขอบ และรวมถึงการสร้างความสามารถในการยืดหยุ่นและปรับตัวของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก ในด้านการบริหารจัดการความเสี่ยงของภัยพิบัติ และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการจัดการร่วมที่ประสบความสำเร็จ
- ▶ เจ้าหน้าที่และหน่วยงานรัฐบาลในทุกระดับ ควรทำงานเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ และทักษะเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการทำประมงขนาดเล็ก

13. สนับสนุน การดำเนินงาน และการตรวจ สอบทุกฝ่าย ที่ให้บริการ สนับสนุน ที่จะใช้แนวทาง เหล่านี้

- ▶ สหประชาชาติและหน่วยงานเฉพาะที่ควรสนับสนุนความพยายามของความสมัครใจโดยรัฐจะใช้แนวทางเหล่านี้
- ▶ รัฐและฝ่ายอื่นๆ ทั้งหมด ควรทำงานร่วมกันเพื่อสร้างจความตระกนดในแนวปฏิบัติ โดย แพลเอกสารที่มีรูปแบบง่ายๆ เผยแพร่
- ▶ ความสำคัญของระบบการตรวจสอบควร จะได้รับการยอมรับ ตัวแทนขอธรรมของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กควรมีส่วนร่วมทั้งในการพัฒนาและการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การดำเนินงานสำหรับแนวทางในการตรวจสอบและของพวกเขา
- ▶ องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ควรส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาโครงการให้ความช่วยเหลือทั่วโลก

